

anbefale «den Einfluss auf die Regierung wieder erheblich zu verstärken». Målet måtte være å sette i verk tiltak som ville få det norske folk til å reagere positivt overfor den nasjonale regjering og Tyskland. Men det måtte se ut som om disse tiltak utgikk fra Nasjonal Samling selv. Man måtte utad fortsatt gi inntrykk av at den norske regjering virkelig var en selvstendig regjering. Man måtte hjelpe den norske regjering til innenrikspolitiske «Erfolge».

Den norske regjering var udugelig og ute av stand til å oppnå slike «Erfolge». Derfor måtte tyskerne selv ta initiativet. Der Reichskommissar hadde for eksempel allerede innført en ny ordning med arbeidskort for «die etwa 550 000 im deutschen Interesse tätigen Arbeiter Norwegens». Disse arbeidskortene muliggjorde «die Steuerung des Arbeitseinsatzes und verhindert das Fluktuieren der Arbeiterschaft». Disse arbeidskortene ga rett til større matrasjoner og ville propagandamessig sett gjøre sterkt inntrykk på arbeiderne. For å få til slike og lignende «Erfolge» var det absolutt nødvendig at Quisling og hans regjering for det første tok imot råd fra der Reichskommissar og dennes medarbeidere og for det annet at de også virkelig fulgte disse råd og ikke opptrådte egenmektig.

Nasjonal Samling måtte også legge om sin propaganda. Det gikk ikke lenger an å holde på å mase om fred og selvstendighet for Norge. «Dieser übertriebene selbstgenügsame Nationalismus»(!) måtte det bli slutt med. Nå måtte man stille «die Idee des neuen Europa» og «die germanische Führungsgemeinschaft» i forgrunnen. Nasjonal Samlings propaganda måtte bli mindre norsk og mer tysk. Den måtte belære nordmennene at bare ved å ta del i Tysklands frihetskamp for Europa fortjente de å oppnå sin «nationale Eigenständigkeit». Quisling hadde lovet at han allerede på partimønstringen i Oslo den 25. september 1942 ville innlede dette omslag i propagandaen. Han hadde også lovet at han ville søke å skaffe flere norske krigsfrivillige til tysk krigsinnsats på Østfronten. I Stuckarts påtrykk og Quislings servilitet finner man en del av forklaringen på det nye fremstøt våren 1943 med *Arbeitsinnsatsen* og andre tiltak.

Stuckart fastslo at Nasjonal Samling «zur Zeit zweifellos» gjennomgikk en indre krise med fraksjonskamper og annet uvesen. Medlemmene viste tydelig mangel på politisk disiplin. Quislings avgjørelser ble hyppig til-sidesatt. Disse kjensgjerninger svekket naturligvis Quislings personlige stilling og svekket også Nasjonal Samling i sin alminnelighet. Stuckarts ord bekreftes av det Quisling selv sa til Admiral Boehm: «Er müsse